

Jeg har foreslaaet, er i Overensstemmelse med Regjeringens oprindelige Forslag, og jeg troer ogsaa i Overensstemmelse med, hvad Meningen har været i Rådshøjens Borgerrepræsentation; thi Fleertallet har udtalt sig for, at en Kompens. kunde finde Sted alene ved Skjøn af selve Pigningscommissionen, uden at dertil behøves Selvangivelse. Mit Forslag gaaer ikke saavidt som mine Dnsler, da jeg har indseet, at disse ikke lod sig gennemføre; men det forekommer mig, at denne Omstændighed er et stærkt Argument for, at man ikke bør stille altfor strenge Bestemmelser. Jeg vil endnu kun tilføje, at jeg har fulgt det øvrige Udvalg med Hensyn til Slutningsbestemmelsen i § 22, fordi jeg selv har nogen Tvivl i denne Henseende; men jeg skal ikke nægte, at for mig ligger det nærmest, at man hellere maatte have udtaget den strenge Bestemmelse med Hensyn til Besvigelser. Det er kun, fordi jeg ikke i et Punkt, hvorpaa jeg iøvrigt ikke lægger saamegen Vægt, vilde dissentiere fra det øvrige Udvalg, at jeg ikke har stillet noget Forslag i denne Retning.

Indenrigsministeren ad interim:

Jeg skal kun gjøre nogle Bemærkninger ved de Forslag, som jeg maa fravaade at vedtage. Dertil hører det Forslag, der er stillet til § 9, at Ordene „saa og til Gaver“ skal udgaae; det forekommer mig at være i sin Orden, at hvad der bruges til Gaver ogsaa maa beskattes, ellers er det jo en almindelig Regel, at hvad man end bruger sin Indtægt til, bliver man ikke fri for at beskattes med Hensyn dertil. Det kan gjerne være, at Udtrykkene i Paragraphen burde have været noget mere absolute, idet man jo kan tænke sig Tilfælde, der maaskee ikke gaae ind under de almindelige Udtryk i Paragraphen. Derfor ansaae jeg det ogsaa fra Begyndelsen for overflødig at tilføje de Ord: „saa og til Gaver“; men da de nu staae der, saa vilde det faae Betydning, hvis de bleve udslettede. Gaver høre ligesom til, hvad der anvendes til Ens Fornøielser; det maa altid medføre en Fornøielse for den, der udbræder Gaven, det er man berettiget til at antage, og jeg vilde finde det overordentlig vanskeligt at sætte Grændsen for, hvad der er Gave og hvad der ikke er Gave. Naar vi skal tage Forholdet

meget strengt og skarpt; saaledes som man jo maa det ved en saadan Bestemmelse, saa ophører enhver Pligt til at forsørge sine Børn med deres fyldte 18de Aar. Jeg troer ikke, at man kan sætte noget andet juridisk Begreb istedetfor, men maa sige dette. Før det 18de Aar derimod staaer Barnet som et uafhængigt Led af Familien, og forsaavidt vedkommende Forældre ikke kunne opfylde deres Pligter imod det, vil jo det Offentlige træde til; men efter det 18de Aar frigjør Individet sig, og da staaer det efter retlige Begreber med fuldkommen Selvstændighed. Men naar dette er Tilfældet, og man vil udslette de Ord „til Gaver“, saa skjønner jeg ikke rettere, end at det maa være fuldkommen berettiget, at Alt, hvad der anvendes til Børnene efter det fyldte 18de Aar, betragtes som Gaver, og at man da maatte undtage dette fra det Beløb, hvoraf Indkomstskatten skal svares. Anvendelse til Familie og Gaver ville vise sig at være to saa elastiske Begreber, at det vilde være vanskeligt at træffe Grændsen. Jeg vilde derfor finde det meget betænkeligt, om man fulgte Udvalget i det til § 9 stillede Forslag, da man derved vilde gjøre hele Spørgsmaalet svævende og ubestemt. Det er ganske sandt, at man kan komme til at svare to Gange Skat af den samme Indtægt, men det er aldeles i sin Orden. Om saa en Indtægt gik fra En til en Anden ti Gange i Aarets Løb, saa vilde man ti Gange kunne beskaffe den samme Indtægt. I enhver velordnet Stat hører det jo desuden til Sjeldenhederne, at Pengene ligge ganske stille, men de cirkulere, ligesom Blodet cirkulerer i Legemet; der er en bestandig Bevægelse i saa Henseende. Ordføreren har heller ikke lagt videre Vægt derpaa, og jeg maa paa det Bestemteste fravaade at følge det ærede Udvalg i dette Forslag. Med Hensyn til de forskellige Forslag, der ere stilledet til § 18, maa jeg naturligtvis anbefale det Forslag, jeg selv har stillet; det tydeliggjør kun, hvad der efter min Mening selvfølgelig er Hensigten. Alle de Bestemmelser, der findes i § 15 ere Undtagelser fra Loven. Hvor en Indkomstskat er indført, der skal disse Undtagelser egentlig ikke finde Sted, naar man betragter Sagen correct, idet Communen ikke godt kan indlade sig paa alle disse enkelte Spørgs-